

הממשלה מרפאל עד רפאל

אם אי פעם ייכתב פרק על פעולותיה הפוליטיות המפוארות של ממשלת ישראל, אפי' שר יהיה להכתירו: "מרפאל עד רפאל". שני הרפאלים, שאינם קרובי משפחה, הם נציגי שני האגפים של התפיסה המדינית במדינה. יצחק רפאל, ח"כ הפועל המזרחי, הוא התגלמותו של העסקן הציוני המודרני הנושא את האקטיוויות בפיו, מטייל בינתיים בעולם, עוסק בעסקים שלא תמיד מצאו חן בעיני המשרה הכלכלית, אך מוכן בכל שעה לשלוח את צעירי ישראל לקרב. גדעון רפאל היה ההיפך הגמור: פקיד שקט, שרוב מעשיו היו חבויים מן העין ומזרקור הפרסומים.

תפקיד הרפאל השני, כמנהל עניני המזרח התיכון של משרדה החוץ, היה לגלות כל נקיק בחומת האיבה הערבית, לנסות לחדור בעזר אל המרחב. לתפקיד אדיר זה העמידה המדינה לרשותו: שני חדרים, מזכיר, מזכירה, תקציב אפסי.

10 לירות למאלם. הפקיד השקט ושור נאיהפרסומות ניסה לפעול כמיטב יכולתו במסגרת מחניה זו. בין השאר יום את הפשרת הפקודות של הפליטים הערביים בבנקים ישראלים, שהכריחה אלפי פליטים למלא טפסים רשמיים של המדינה, לבוא עמה בפעם הראשונה במגע ישיר. מיבצע אחר:

תזכיר

מדור זה בא להזכיר לקוראי העולם הזה גילויים ותצפיות אשר לגביהם חלה השבוע התפתחות נוספת וחשובה.

אדום לבד אדום. לפני חמישה שבועות ניבא העולם הזה (954) כי מדינת ישראל תקשור יחסים דיפלומטיים רשמיים עם אוסטריה, למרות סירובה העקשני של זו לשלם פיצויים ליהודים ולישראל.

השבוע הודיעו הקריה ווינה שהחלטו על החלפת צירים בין שתי המדינות.

הנאצים הוזרים לגרמניה. באותו גיליון גילתה תצפית העולם הזה כי הנאצים הסתגלו למפלגה הדמוקרטית החופשית בגרמניה, בהנהגת הנאצי הידוע ד"ר מילדהאוזר, ושתדלו יחד עם הסוציאליסטים לקראת הפיל את ארגון, שיעשה נסיון נואש לפלג את מפלגתם. **השבוע שיתפו הנאצים של ד"ר מילדהאוזר פעולה עם ה"סוציאליסטים מוקראטים, הפילו את שלטון מפלגת אדנאור במדינת רייך ווסטפאליה, הגדולה במדינת גרמניה המערבית. לעומת זאת גירש אדנאור את מפלגתם מן הקואליציה הממשלתית כי כן, אחרי שהצליח לפלג את המפלגה.**

ראש אכ"א. לפני ששה שבועות יעץ לך מדור תצפית של העולם הזה (953) לעקוב מקרוב אחרי התקדמותו של גדעון שוקן, העומד לקבל מינוי חשוב. **השבוע מונה אדום-משנה גדעון שוקן לראש שירותי אכ"א בצבא.**

פעולה מסוימת בסודאן, שהביאה לברכה הישראלית הרשמית למדינה החדשה, למורת רוח המצרים. מאות רעיונות אחרים נפסלו. חשובים מפעולות אלה היו שידורי קול ישראל בערבית, אותם ניהל רפאל, יליד גרמניה. הערכתו של מומחה:

סלאח סאלם, אז שר-התעמולה המצרי, אמר לפני שנה כי "אילו הייתי אני במקום ישראל, לא הייתי מקים צבא ישראלי ולא הייתי מוציא עליו אפילו עשר לירות. מספיק היה להקים תחנת-שידור ישראלית חזקה, להפיץ באמצעותה ימים-שמועות, לחרור בין מדינות ערב ולהניח להן להילחם זו בזו ולהכות זו את זו... די היה בה להרוס את הערבים."

קאהיר או קאראקאס. השבוע החליט משרת שותפותי זה אינו שווה עשר לירות. גדעון רפאל סולק ממחלקתו, שחוסלה

מאות הזמנות הגיעו למערכת, "העולם הזה" להשתתף במסיבות פורים בגד רחבי הארץ. אולם המערכת בחרה לפרסום רק במסיבה אחת, אליה הזמנה באופן בחור. התבונן בתצלומים המובאים כאן ונחש היכן צולמו: במדון, "רין", "אכדיה" או "המלך דוד"? מי הם לפי דעתך נושאי התחפושות העליונים: בני החוג הנוצרי, סוחרים אמידים או נר? ער צמא להידושים מענינים ומרעיי שים? וכך, הי פעם הזאת טעית. אין זו אלא

הפלגת הפורים של אלה "מעמדות"

שנערכה בחדר האוכל במשק משמרות של איחוד הקיבוצים והקבוצות. פירושן של המלים א/ק במקרה זה הוא: אנשי קיבוץ.

"וויסקי אנד מרק פירות!" דורש פארוק (קיצוני מימין) מעובדי הבאר. הוא מקבל "במקום". כלומר: תה. הזיוף אינו מפתיע אותו במיוחד: הבאר עצמו אינו אלא מטבח מחופש, בדיוק כמו שיתר השרותים המיוחדים בנשף זה אינם אלא מחופשים.

כנרית ראשונה. חברת המשק הוותיקה רגילה לנגן בפני חבריה. אולם הפעם איננה צוה להתחפש לקונצרט. ואילו מנגינתו

"אתחתן רק עם סמלת חמודה!" שרו חילי צה"ל. אילו ביקרו בקיבוץ משרות, היו מוצאים בקלות את מבוקשם.

לא לילדים בלבד. עד כה נחשב פורים לחג של ילדי הקיבוץ. השנה החליטו ה"מבוגרים" שגם הם, בעצמם, קצת ילדים. חרר בערבות עד למשפט.

למעשה. מעתה לא תהיה בכל מדינת ישראל אף מחלקה אחת שתטפל בניהול תעמולה מילולית ומעשית בעולם הערבי. התקציב שייחשך יוכל לשמש למשלוח נציגים ישראלים נוספים לבירות חשובות וגורליות כמו קאראקאס, קופנהאגן ומקסיקו סיטי.

ממשל צבאי אמא אדמה

חגי מחמוד אל-נדאף לא עזב את אדמתו, משך 81 שנות חייו. לא בימי התורכים, לא בימי האנגלים, ואף לא בימי מלחמת העצמאות. יחד עם רוב בני כפר ג'למי, במשולש הקטן, סרב לזון — עבור כסף או תחת לחץ.

עד אשר, לפני שש שנים, הופיעה שיירת משאיות ברחוב הכפר. שוטרים וחילים ציון על התושבים לעלות למכוניות. ל-230 התור שבים ניתנה תשובה אחת: סיבות בטחון. בגלל סיבות אלה, הועתק מקום מגוריהם מ"ג'למי" מרחק ששה קילומטרים מגבול הירדן לכפר ג'ת, מרחק 300 מטר מאותו גבול. הצד המוסרי. מאותו יום החל מאבק אל נדאף ובני כפרו על זכותם לשוב לאדמתם. באמצעות הממשל הצבאי, קיבלו האיכרים העקורים אדמה אחרת לעיבוד, במקום 1500 הדונם המקוריים שלהם. הפלחים קיבלו את האדמה, אך עיבדו אותה "זמנית", עד ליחזרת רכושם.

על אדמות ג'למי, בינתיים, עלה להתיישב בות קיבוץ להבות חביבה, של השומר הצעיר. לעלייה לקרקע קדמו חיכוחים רבים בקיבוץ עצמו: אנשי הכסחון הסבירו כי המקום הוא נקודה איסטרטגית חשובה, ועל כן יש ליישבה על-ידי מגינים עבריים. כמה מאנשי הקיבוץ התנגדו מטעמי מוסר סברו כי ברצון המוסדות לסבך גם את משך קי מפיץ בתפיסת קרקעות של ערבים, כדי שהמפלגה לא תוכל לטעון כי היא מגינה על המיעוט הערבי. לבסוף נתקבלה ההחלטה: הקיבוץ יעלה על האדמה, שהפכה בינתיים רכוש החוקי של הקרן הקיימת לישראל.

הצד המשפטי. ערבי ג'למי, ששוכנו בבקעות חמר בג'ת, פנו לבית המשפט העליון, בבקשה למחן צרעל-נא. שלושה שופטים עליונים דנו בבקשתם, הכירו בציד קתה. אך לבית המשפט לא היתה סמכות לצוות כי יוחזרו 1500 הדונם.

חגי מחמוד לא אמר נואש. יחד עם שמונה מבני הכפר הגיש תביעה משפטית נוספת. הפעם: נגד ממשלת ישראל ונגד להבות חביבה. ההודש, מצא שר האוצר לוי אשכול מוצא גוח מאד מן הסבך: הוא הכריז כי אדמות ג'למי דרושות לממשלה, החרים אר תן בתוקף סעיף משעמם של חוקי המנדט. התביעה נחבטלה מאלה.

אלא שגם הפעם התעקשו אנשי ג'למי. באמצעות עורך הדין מוחמד נימר אלי-הוארי, הגישו השבוע תביעה נוספת: נגד שר האוצר, צר שיכוא ויוכיח כי פקודת ההפקעה שנחתמה על-ידי אינה מנוגדת לצדק.

דרכי אדם שיטה לא בטוחה

חנה מרכוס קראה בשנית את מיברק בנה: "שובי מיד הביתה. אבא קיבל שבץ לב. אלי-עזר."

רק לפני ימים ספורים הגיעה לביקור אצל קרוביה בניו-יורק וכבר קראה לה חזרה בשורת איוב. היא ארזה את חפציה, המינה מקום במטוס הראשון ללון, שיגרה מברק לבנה.

בתל-אביב, פתח אליהו מרכוס, מנהל חברות הביטוח יהודה וציון, את המיברק המיר עד לבנו. הודעת אשתו על שובה נראה לו משונה ביותר.

מהתלה פלילית. המטוס מניו-יורק נחת. בפתח הדלת הופיעה חנה מרכוס, לבושה שחורים. היא ראתה את בעלה חי ובריא, פרצה בכי היסטרי. רק בדרך הביתה, שמע איש העסקים בן ה-54 על המברק המסתורי. הוא פנה מיד למשרה, שגילתה כי המיברק נשלח מהדואר המרכזי בתל-אביב, תמורת שמונה ל"י. תוכן המיברק נכתב במכור נת כתיבה. אחרי בדיקה קצרה, נתגלה כי ה"מכונה שבה השתמש השולח היתה אחת מ-20 מכונות הכתיבה של חברת ציון לביטוח. למעשה, היתה זאת מהתלה. אלא שלמהתלה כזו יש גם אופי פלילי. עובדי המשרד נקראו לחקירה. לבסוף נתגלה המברק האלי-מוני: פקיד בן 25, שרצה להתנקם בדרך זו במנהלה, בגלל סיכסוך אישי. הוא נעצר, שרחרר בערבות עד למשפט.